

J
o
s
e
p

L
l
u
í
s

A
b
a
d

B
u
e
n
o

Latitud 39°54' 01:98" N
Longitud 0° 20' 32,86" W

Primera edició digital, desembre 2023
Dels poemes: [Josep Lluís Abad](#), 2023
Portada: [Alexander Ant](#)

<http://espaiClaudator.blogspot.com/>
<https://www.facebook.com/jana.g.espada>
<https://www.elpontdeleslletres.cat/ponts-oberts/>

Lat: 39° 54' 01:98" N, Long: 0° 20' 32,86" W és una obra de Josep Lluís Abad i Bueno.

Aquesta obra ha estat editada per primera vegada en format digital. L'autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la [CC BY-ND-ND 4.0 DEED .Ca.](#)

Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra.

Totes les fotografies d'aquesta obra --amb l'excepció de la portada i la inclosa al poema Perenne saba de la pàg. 47-- són propietat de l'autor del mateix poemari i poden ser utilitzades en qualsevol mitjà sempre que s'especifiqui l'autoria i procedència.

**Lat: 39° 54' 01.98" N,
Long: 0° 20' 32.86" W**

[Lat: 39° 54' 01:98" N, Long: 0° 20' 32,86" W](#)

De nou t'hi escric un tractat dels somnis en aquest capvespre cruel, però floral de lliris que retoquen per a tu la primavera. Allunyat dels sorolls i la música firera que empaqueta els llibres, no podria vendre't ni un gram d'amor, ni la solitud on bateguen tots llurs ecos.

Veig cercles a l'estany on vius i que la teua set provoca. Digues com de perfecta ombra esdevindrà si la deu on nade s'eixuga?

Des d'on voleien els teus cabells hi ha una melodia al vent que no s'atura. Aquesta és la màgia, el geogràfic secret. Una promesa que em fiu i com milpeus pessigolleja aquests dies.

<https://open.spotify.com/intl-es/track/3keCtFNYs7G2qYXvS-q9n7G?si=d1ca705b81344a6a>

Nocturn

Despasse el forrellat dels desitjos i un color nocturn ve de l'absència teua cap a la mirada feta carn.

Com soterrar aquesta tristesa, els acords de tanta solitud continguda que escapar-se volen? On s'adreçaran si no hi ha cap oceà que encerle tan profundes melodies?

Quanta desesperació tatuada en la sang que no s'atura!

Engronsat pels vents, t'escriuré del país de la bellesa on no exposaré mai més perífrasis incorrectes; les subjectaré en masmorrres buides i així en el darrer somni marcaràs el camí de la meua salvació: serà prou mossegar amb els ulls la llum, el contorn delicat fet teu.

Àlgebra de l'obscuritat

Arruixaré els carrers de paraules, de clams per esclatar la pena d'un món que s'obre amb mediocritats absurdes. Els arruixaré sobre la pluja i encara més.

Voldria que dels clavills quitranats florira vida. Et veuria les galtes per on somies mil·límetres d'amor. I així tibaríem els fils d'allò que per voluntat amagàrem, analfabets del tacte, represaliats per veus inaudibles, corcons d'antigues fustes, passat. Mentre els ocells piulen el colors dels capvespre, com de distant és el teu cor?

Arruixaré els carrers. Oblidaré ferides, els mots enverinadors de sang, la gangrena emocional del pou on l'àlgebra de l'obscuritat m'ofegava de ràbia i mals averanys; i cercaré, de nou, el cel als teus ulls.

Em conforten les flors, l'elegància en suportar la solitud d'aquesta primavera.

A prop teu

Tancar-te el cor m'és impossible, una pèrdua inaudita, com la d'aqueixes flors sense primavera.

Camine per resseguir les fulles de tardor que al teu pas s'escampen, els coloms que enlairats parlen del palaus boirosos on t'adreces.

Digues, on trobaré les ones, l'aigua que per la veu em calmarà la set? On viurà el bruixot per trencar els sortilegis que el desig i la carn separen?

Obrir-te el cor, dibuixar els núvols, aquells somnis la melodia dels quals s'extraviaren, però que inscrits a les galtes del somriure hauríem de rescabalar. Obrir-te el cor per aixecar uns mots, desenes, centenars i, quietos pel blau intens, ser a prop teu.

Les meues banderes

Havent vist les lluna i la neu de l'ahir, capte petites variacions d'amor a la pell quan observes. Al voltant teu s'arraïma la tendresa i, ubèrrima, somrius a tothom.

M'agafes la mà i, irreal, passeges el delit que grave amb mots per als textos d'un futur. Escrivim d'allò que estimem, d'allò que vivim més enllà de tostemps, d'allò que busseja per sota de gramàtiques i sintaxis.

No m'importa gens reincidir, esdevenir plumbi, pesant si als ulls sures de llum; no mai s'assecarà el diccionari si en parlar l'hàlit t'acaronar els llavis. Mai de la vida se'm negà pels vents la joia, la bellesa.

Què es pot fer amb tot aquest amor? Contra l'erm, contra el silenci, sembraré l'oneig perquè s'escapolisca del centre d'aquesta Via Làctia.

Endins, els teus passos sobre l'herba.

It's up to you

Creus que tinc el control de les paraules i, en bombejar l'aire, la modulació del cor, però depèn de tu.

Creus que dispose de situacions usuals per atraure la veu exacta i que no puc estalviar-m'ho, però depèn de tu, sí.

Recordar els estels, reescriure el sons, moure els somnis, decidir els llavis... Disfressar-nos de felicitat per temptar la poesia, aparaular l'erotisme.. això i més, com al dematí aqueix despertar de les roses, creus que posseïsc.

Però no, depèn de tu. Inacabable la foguera que enlluerna aquesta primavera. Aigua i foc no ensinistrats, sense extingir.

<https://open.spotify.com/track/38YUqOMBsIBRUauuSqyaFX?si=4i-bNO-ZScObdbtPGt8QN>

Serralada d'Espadà

Després de tot aquest temps, camine sota un cel capvespral mentre piulen ocells que canten l'aigua i el verd dels turons.

Aixequen el vol les grises i blanques tórtres mentre la llum s'allargassa. A l'horitzó i metàl·liques encara, es distingeixen les torres de llum, balises per resseguir-te.

Als darrers moviments d'un sol adormit sobre els saücs, somie cireres aèries i les flors grogues i liles del creïllar; els aspres caquis rodolen fins a les mans i si els esbarzers em punxen, aleshores llurs flors d'albes sanguínies m'apunten en balanceig la dolçor: en l'absència que t'escriu ets el parc natural.

Tu als meus somnis

Perdut al país dels somnis i amb tu en la ment, albire aqueix espai secret on som u.

Trie en cada serralada grapats de paraules que en ordenar-les dibuixen greus i aguts, melodies per als llavis dels qui ens lligen.

Sí, no fou el nostre un amor dolcíssim i perfecte, però fou de sang i veus, la carn teua l'habitatge d'heura on m'agafava.

Si arribara un dia en què fora un pou d'oblits, digues-me un mot, i tot seguit un altre; digues-me'ls, curts, llargs i encara més, no t'atures; mormola'm a l'oïda intervals de vent i així reconstruiré aquella geografia, les terres, els meteors del cel que foren la serralada: aquell somni sobre els teus braços i del qual no mai despertava.

Perdut al país dels somnis, les parpelles titil·len indescriptibles, se'm tanquen de tanta intimitat.

Com una música

Nadava per carrers silenciosos mentre totes les cançons em portaven a tu. Un arpegi la teua boca, la mirada clau de sol i la força en parlar sostinguts en l'aire.

Com gratacel que toca els núvols, ha estat la sort d'haver-te conegut. Fou per tu l'aigua que rajava dintre meu i dibuixava pentagrames; perquè sols en veure't vaig comprendre la partitura.

In crescendo modulaves afectes, m'engronsaves amb becaires, silencis i paraules abillaren el ritme i amb els ulls m'ofrenaves la fe que em mancava. Ara descobria l'emoció, aquell sentiment la llavor del qual augmentava i creixia.

Allunyats tots dos era impossible la música: és l'hora, no ho ajornem més, car tenim cors i mans, interpretem-la.

Tornar a tu

Alguns s'estimen les etiquetes, catalogar els afectes o l'absència dels mateixos, posar colors sobre els mots i que aquests siguin freds i estirats o, posem per cas, tous i arrepapats de calidesa. Observen el món rere el monocle dels qui els envolten; i pontifiquen o obliden segons el tarannà literari dels costums, dels usos i cànons respectats de l'època.

En canvi, cada dia recerque pasos als mercats, em sorprenç per modulacions de veu i així vull descriure't les buguenvílies, la bellesa de llur esclat per tal d'escorcollar als pètals aromes brodats del nom teu... Com també apamar la tendresa als angles de les carmanyoles que em prepares.

No sé com t'ho fas, perquè embolcallat per vendavals d'absència, aquest desig que embadalia, encara em nodreix. Aleshores amb l'alè m'habita un silenci: - no t'observe la fesomia, encara que sota fanals marins et pentine el ventijol dels cabells.

Estat de la nació

Potser alguns voldrien escorcollar, sota la superfície, quin és l'estat d'aquest cor. Però tan sols ho saps tu.

Corre cada dia el sol, paràbola sobre l'horitzó, i alguns polítics es creuen llurs pròpies mentides fins a embabucar-nos: prou d'aquest engany!

Pentine el teu nom, l'aroma de pètals que hi conté i ric a cor què vols... S'envolen les preocupacions, les batalles retòriques, els mots fugissers, tot allò insignificant. Trobar la pau rere cada lletra que en carrera a tu s'acosta i que puc beure; car llegir-te el nom als capvespres allibera enveges, aqueixa crueltat que encara per la sang sura en mi. Un bes és pronunciar-te, l'alè vital que pugna bisíl·lab entre els llavis i es caragola per mormolar la teua pell.

Camí de somnis, molsa divina, l'única nació.

Capvespre

Capvespre, amb quina desgana em mires?

Un passeig per les pistes de rodano amb el record teu. És per això que encendre'm de roig i foc que abrusa és natural. M'arriben llàgrimes nocturnes d'estels, blavoses d'enveja i energia.

No em podeu cremar els ulls, els dic; les parpelles del voler són aigua perquè el petit cor és refaça, perquè el caliu transpire aquella força, la passió enllaunada en gris, el desig amniòtic que no nada; i així, perdut en tota aquesta absència, retornar a la silueta violí, corbada melodia que nodreix i reconforta.

Capvespre i memòria on les lletres ballen, inèrcies líquides i estima que d'aquesta porta s'obren al misteri.

Amb mi

Sola, la casa. Cap ocell m'acompanya al celobert. Òbric i tanque portes sense cos, ni esperit. Endrece els llits, el gran, més tard un de petit, no hi ha cap bressol. Fregue la pols de figures de porcellana, de llautó, però no venen els genis. Netege els cristalls per confondre'm amb la llum: qui em veu? Xiula un vent rúfol sense viants pel carrer. Fa fred de tant de silenci i soledat.

He decidit no fingir els vidres que m'omplen les galtes. Trac la rutina del fem per a l'abocador. Les passes em duen, quan pense: i si em girar-me tot mirant cap amunt tingués una ganyota seua? Però no hi és a la vora de la finestra.

Ja gairebé mai sona el telèfon; sempre em truca l'hivern.

Bootloop

El tap segellat i hermètic per la cera i una pàtina de rovell raspòs i bru; l'havien tancat en un pot de vidre amb relleus fets a foc viu: l'afecte.

Volia acaronar i no sabia; dir una paraula amable, però oblidava el vocabulari. Els ulls com de vidre translúcid submergits en ganyotes, esquerps. Passejava sota estels esmorteïts a la recerca d'algun cos de mirada agradable; al moment íntim del contacte la pell esdevenia arena als rúfols vents.

Aprofità un canvi del temps per tal de desaparèixer. Esborrà qualssevol de totes les mostres callades, escrites o pronunciades de tendresa; d'aquells moments en què foren viscudes; no va piodolar, ni demanà mai res més.

S'endugué llur pròpia Vida per soterrar-se en un silenciós i perenne adéu. Dintre d'ell batejava l'afecte!¹

¹ Bootloop: és un error que pràcticament manté el teu mòbil o aparell electrònic en un bucle de reinici perenne.

Anònima

Desconec el seu nom, però l'he vista tres o quatre voltes passejant pels carrers a l'horabaixa. Abillada de llum que coqueteja, polida en la forma, elegant i silenciosa, de vegades, sé que és ella per l'aroma del tabac que encén tímidament a quaranta passos de la balconada que la demana.

A boqueta nit ha emès el teu nom quan t'acaronava, Jana. Ella també té una altra criatura com tu, de la mateixa edat que la teua -14 anys de vida regalada- i anomenada "Xina". Aquest matí el vent quequejava amb les primeres fulles seques dels plàtans sobre el terra. Agradable el silenci del seu nom que desconec, la bellesa inscrita en l'ull del record que, en secret, m'acompanya: tempesta i somni particular del vocabulari.

Suborn

Fora del temps, però en la profunditat del bosc, et pense.

No és aquesta vida la meua: soc un somni que tens en veure'm, embolicat entre el brancatge i les fulles que ja inicien la caiguda al terra perquè t'han vist de cel.

Com d'irresistible la llum que emanés!

I aqueix suborn que, un cop rere l'altre, intente per dir la veu punyent que encerte la diana de l'amor infinit. Sols tu i jo i aquest tàlem de tendres mots oferts als altres.

Dintre del ulls, en ball perimetral i escrit pel temps, em penses.

Dos estels gegants, eternes flames ejectades, còsmic silenci.

Visió

Assegut al seu carro, aquest infant em mira des de la cantonada. No pot saber, seriós, que el meu cap fa giragonses per carrerons i atzucats del vocabulari per retratar-lo.

No m'ature en cap moment --per l'arena de la reixa-- de les feines casolanes, mentre cavil·le l'escena quotidiana del viure. Agimponat ara, el cotó s'esllavissa amb l'aigua alcalina pels mobles de la cuina. Unes molles per ací, fulles seques de ceba, alguns grills al poal del fem, borumballa petita de paneres que els anys esmicolen.

Destrenar la vida per recomposar-la en la quietud del silenci.

L'infant desconeix que literatura i menesters de la llar em seguiran fins la dolça desaparició. Escriuria si tan sols tingues una perxa per a mi d'on pogués extreure tot el temps únicament per a això? Potser no.

És aquesta la meua fortuna, la salut del presoner de l'amor, quan ben tancat i fent el llit, treient l'acumulada i viatgera pols o bé apujant la persiana, l'infant continua innocent amb la mirada sobre el meu cos i els moviments que s'han glaçat pels mots i els ulls teus que em lligen.

Yorkville interpreta per a mi, amb un ball de baldufa eterna, I Thought About You.

<https://open.spotify.com/intl-es/track/4RgqHZK94TpnSj4MRdcIfV?si=2febd27e52f04a81>

Llunys dels núvols

Avui, aquest capvespre que fa olor d'estiu que s'acaba, soc lluny dels núvols mentre netege les manises de la cuina.

Mulle el drap de cotó i sembla ploure a la paret en fregar-les; gotes espargides per l'esmalt que dibuixen l'anhel per aqueix somriure escàs present amb mi. Remoc els atifells que penjen, els separe un a un: abre-llau-nes, tisoires, coladors, ganivets; tots els pots de les espècies ballen un vals bé a la dreta, bé a l'esquerra; apague el led per si el corrent elèctric t'anomena.

No vull cridar-te, perquè ets ací en el quadre que despenge de canella i llavoretas i tot seguit vola al lloc. Enretire la cortina que fa que et veja --núvol blanc-- al celobert, i el rellotge de la cuina ja fa dies que s'ha aturat.

De quan, aquest cor narra un muntó d'excuses i petits oficis, una altra forma de metamorfosejar la invisibilitat a la teua mirada?

Tot i això, agafe amb tendresa els pots de lleties i cigrons: en trec la pols; escure llurs pres-tatgeries, ordene les caixetes de te verd i negre, les fonts de l'amanida, garde els rosegons de pa dur per a aqueixes tardorenques sopes d'all i ou que vindran; netege el vímet polsós de la cistella per als rovellons, si plou.

Fixa't-hi, sempre l'aigua present, la vida en qualsevol presència que dels teus núvols, sobre mi, regalima!

Estime

Es clou la festa, sí, tot arriba, es clou: els crits, els ritmes, fums, les olors a refregits, les estretes conduccions entre taules, cadires, els perfums camuflats de suor, els ritmes, vibracions, els somriures plastificats, mots perduts, insignificants, les fileres d'adolescents mobilitzades per resplendors digitals, aqueixes endevinalles emocionals exigides per etíliques mirades, incipients passions, l'amor que esclata, aquest, de vegades, insuportable xivarri que encara tota aquesta carn ja muda, esgotada, als braços de Morfeu...

Ara, tot això ha esdevingut pluja que amara, neteja, purifica l'esquelet mental que ens falca.

Atresorem instants lligats per sensacions, percebem la llum, els altres, les foscos també, conscients -- ni que siga per moments-- de la nostra absoluta insignificança.

Plou. Plou el gris de pluja sobre el pols de la memòria que, prenyat d'absències i presències, lentament i alhora s'esborra, s'esvaeix, s'apaga.

A les manetes del temps, records engronsats que pels mots perduren: una forma de dir 'estime'.

Mercat

Llig *Sal oceànica*
i no para de pensar
en els llibres de companys
que no mai llegirà.
És un drama aqueix
de tastar les celísties lletres
amb ulls que no veuran.
La pèrdua de tota calor,
la fricció del ritme,
els desigs i dubtes,
la imatgeria dislocada en la
llengua seua,
que no mai gesticularà.
Per això escriu poemes
llançats als carrers
com poals d'aigua
perduts pendent avall.
Li sap greu voler
l'aigua dels altres,
sabedor, alhora, que no la tastarà.

Mirades

Fresca com una muntanya on plou el silenci de la pluja, relaxes els sentits, els estats alterats dels colors sobre terroses mirades.

Alentit el temps, grapeja el cor perquè et cerca la joia, aqueixa llum que s'escola en la tardor i allarga la melangia com les ombres.

Com les ombres al capvespre espere. Espere el miracle, el formigueig de sentir-te dintre meu, aqueix te en la boca que em prepares i ara esclata paraula de foc que et retorne.

Al sotabosc que pense plou silenci, gota rere desig de fondre'm en la teua carn terrosa: no entenc aquesta senzillesa, els dies d'aquest amor, però ser feliç és adonar-se com els ocells canten les nostres mirades.

Pluja d'hivern

Capricorn xafa un terra fosc, humit i alhora de translúcida tristesa. Arreplegue engrunes de lletres de l'almanac d'hores fugisseres. Pensava que havies marxat lluny; que caminaves per avingudes que em trepitjaven d'oblits.

Sufocat i perdut, cercava l'aroma de tactes passats; cercava de qui eren aquells llavis que engronsaven aquell nom usual amb què jo panteixava.

Però m'has somiat, m'ho digueres al migdia, car no volies esclaiar-me, ni ferir-me pel cel·luloide viscut després de tanta pluja.

Ara sona una música al nostre tocadiscs; l'agulla em pressiona els solcs d'esperança pels corredors on passeges. Em sé viu i l'aire t'anomena en aquestes proses invisibles: t'adore!

Territori

Existeix una llum blavenca quan et pense, malgrat que el sol no guaita per cantonades, ni espadats.

Existeix una llum blavenca com aquella que emergeix surant sota les ungles on l'animal primitiu cerca l'escalfor.

Existeix als aiguamolls, també als marjals i als manglars una llum blavenca que nodreix de vocabulari la vida amagada.

Existeix una llum blavenca que acarona, amb el fred, totes les solituds i les hores calmes.

Aleshores quan el sol surt tot es transforma en verds, els micos udolen i els ocells m'acompanyen en aquest paisatge de paraules on navegue com grumet inexpert. M'atabalen pors, l'esponerosa incertesa d'emocions i sentiments, els dubtes... Però en obrir els ulls al país dels lotus, olore el fang i l'aigua amb què fas créixer la bellesa.

I aquesta música em duu al territori aeri on, per la llengua enamorada, et fas present.

Pale Blue Dot de Jennie Løfgren

<https://open.spotify.com/track/0XOVus79KXYmLkMUYORS2x?si=89038b2bccc149f6>

Catàleg de capvespres

Abans que desaparega i sobre l'esquena del vent, t'escric aquest catàleg de capvespres que si no, no mai arribaries a pronunciar.

Qui podrà olorar les flors si parles quan al teu claustre la llum tancada fou regal?

Qui rondarà sota l'aromàtica línia del cel que observes amb pany barrat?

La clau, digues un mot; el becaire per perdre tot seny i així inaugurar l'escala cromàtica dels somnis.

Canta'm o tan sols taral·leja en la teua solitud una petita melodia, sostín-la; fes en la cadència una petita *roulade*, enganxa'm l'ànima, extreu-la de les cendres movedisses que em xuclen.

Tinc encara la fe de la mirada teua al tren d'aquell nord on tremolava; al capdavant fe. Com el sol que, dia rere dia, ens visita i que no mai, absolutament, podrà ser posseït.

Encara així, és com respire als capvespres que et pinte.

Quan cada dia llostreges

Consigne els teus ulls al cor que esbandeix línia rere línia aquesta petita i única devoció. Així entregue, dese en lleus fragments el cel pel qual respire en cada oratge.

No existeix el fred i al caliu dels mots recupere l'alè del viure. Acosta't, visquem aquesta llum, les petites confessions que ens nodreixen mentre el món esclata i roda. Som tan sols un punt, un buf del temps que qui sap si demà encendrà il·lusió, el foc que sense cremar no mai s'acaba en la llengua dels amants.

T'abrace en la veu: beu-te la vista d'aquests gestos, la configuració que es caragola al paper i repta de les lletres al lloc fet poema i on, per a mi, llostreges.

Regal

A la dona dels núvols

Roda aquest cor com les barnilles d'un paraigües en notar-te cada dia amb més profunditat. És massa, prou diria jo, nadar cada moment al pou quan somrius perquè marxés al treball i tothom sap el do, la gràcia que comparteixes a bastament.

Ser feliç, desposseït de tot i sense fronteres, però inundat per als altres de paraules. Pesar els grams, la invisibilitat d'aquest amor, indiferent a què diran. Alguns, confiats als castells on viuen, parlaran de sensibleria? Em coneixen?

Hi ha pietat en aquest sol que ens toca mentre escric. Jana, l'amiga gossa, mestra i fidel de 14 anys m'observa. Tots dos, estem ací, compartim aquest sentiment silenciós. Perfecte és el dia i no exigim res més.

Com podria regalar encara més amor?

Rescat

S'aturà el temps en aquella prestatgeria de blancs desitjos. La llum fregava els lloms d'aquells llibres que tantes vegades havies acarolat. Però no fou així en tu, ni en mi.

Nosaltres, les coses, els records esdevinguérem lents esquelets que falcaren la tristesa.

Per tan sols un moment vaig imaginar la possibilitat que algú ens recordara. Aleshores un lleu foc aparegué tremolós, però cert.

Aquell jardí groc, de tulipes reals amb tanta esperança. Això, mai ningú ens ho va furtrar.

Fums

A les galtes de l'hivern, floreixes com aquella arquitectura salvatge on triomfa la bellesa en la natura. Té el fred aquella solitud dels narcisos abandonats al món; en això rau la meua admiració per tu.

Als camps glaçats de matinada sempre hi ha un batec per escalfar-me. Somies a la meua vora perduda la consciència, mentre veig el llostrejar plujós sobre humils flors desapercebudes. M'encoratja aquest petit sol que ets i així es desfà, lentament s'evapora la rosada.

Hi haurà potser algú que atie el foc dels mots per trobar consol, recer per refugiar-se i que la fredor desaparega? Als teus cabells és confonen els oratges: veig com cauen pètals d'ametllers; no eixugues sa vida. Fixa't, les ximeneies pinten el teu nom que cante; altres ho llegiran i la vida bufarà el caliu que encercla el text.

A les galtes de l'hivern, en la natura adormida, t'eleves fum i aroma; un cop més t'escriu flor de perfecta primavera.

<https://open.spotify.com/track/3TN1EfRvLJ2EFnH8IOj-pO?si=lyguGAYNTwaXhW9f4hZ6rA>

Liebesode

Trenque una paraula i t'espargeixes sobre el meu cap; aixequa els ulls al cel perquè em crema al frec de cissellar-la; s'enceta una tempesta i com als marges d'un barranc el vocabulari s'avalota. Aleshores amb força i fúria et reconec i per dins esclata la melodia lleu d'una harmònica de cristall.

Trenque dues paraules més i el cabal pren forma, augmenta amb els colors de la pell terrosa teua. I pense: no cal nadar contra corrent; em deixes anar i em parlen peixos i granotes; baladre, pericot i els conillets es vinculen per somriure't. Amb les mans acarone tiges, pètals i les aigües pures.

Trenque tres paraules i salvatge se'm presenta el teu nom, sencer. Aqueixa carn que m'habita en la llum dodocafònica, que em nodreix i espenta en la solitud més dura. Et mastegues tots els sons i perquè coneixes el que sent, l'erial desapareix: plous dintre meu.

<https://youtu.be/AouJEXSyPQQ>

Cosir retalls d'amor

Tanque els ulls i les criatures terrestres volen atansar-se als núvols. Són com notes, melodies al vent que vibren en les seves energies. Aleshores regna una pau, generen colors on destaquen per la bellesa en la llum que persegueixen.

Així et veig jo, crescuda lliure, evanescent per la senzillesa que el primer dia em furtà tots els sons del vocabulari. Viure és observar les teles, llur caiguda sobre els teus muscles, refer patrons d'amor, tallar-los de nou, punts cosits, bastes del primer desig inacabable, tornar-te vestits de paraules per tal d'ornamentar-te la delicada nuesa.

Oh cel dolç, digues-me com podria abillar els núvols? Abillar aqueixa pell de dona que dia rere dia em regala sentit i existència! Per atzar, soc un presumptuós a qui els entrebancs superen?

Oh cel lleu i pur, injecta'm la naturalesa màgica, el do dels bojós que sota la pluja troben qualsevol excusa per adorar-la.

https://open.spotify.com/track/54Hw7R909mkcRNpqW2V-naD?si=d0_kwntZRfmVQeMqjJk_1g

Fosques aigües i plugim tou

Aigües fosques sota el Pont per on passege i fred. Les observe.

Tímidament i en l'oblit del món t'escric --en la superfície que no s'atura-- aquest recull primer de poemes, tots ells en el cercle sagrat de l'ànima on hem viatjat des de 1984 fins a l'any 2023.

Aigües fosques i lliures; lliures de promotors i llibreries que no mai presentàrem com a venals.

T'he escrit als vents i a les séquies, al si dels capvespres i enmig d'aquelles hores del treball. T'he escrit en platges i parets, poemes voluntaris també n'he perdut. Altres gravats als somnis i en les pedres d'Espadà, o bé en conjunció d'alguns astres i sobre llunes glaçades pel gelbre a les matinades; t'he bufat lletres al cor com qui riu de vida.

I ara, quan fa fred a Aín perquè ha acampat l'hivern i tot és encerclat de solitud i cristalls de sal, ara, inicié aquesta antologia perduda amb veus per escalfar-nos sota la mirada del Pont on te'ls vaig escriure.

Plugim tou sobre el Pont on passeges i fred. Les lliges.

<https://open.spotify.com/track/43SfjbiRYF7jhZKNi-FPCVG?si=3xwZ6EhiQ0uhtoLuKWNUPw>

<http://www.deezer.com/track/1768436327>

Rescat 2

Sempre havia pogut enlairar-se amb la ment. Necessitava poca cosa més i l'aire que el nodria de llum interna, vital. Això.

Havia penjat la bufanda a la perxa del rebedor; bellíssima en la figura, no podia mai evitar-se aquella mirada, quasi trista.

Oblidats fins l'endemà, la carpeta i claus al moblet aparador. Quadres i andròmines es nodrien del seu perfum; tremolaven quan els fregava amb l'ombra.

Sobre la butaca de vellut feia caure l'íntima delicadesa a la vora de la roba: volia impregnar-se de la comoditat i s'arraulia en aquella solitud d'un sofà alhora que s'encerclava els genolls amb l'alè del pit.

Malabarista d'amors i somnis dibuixava amb els llavis la melodia Let's Call It A Day tot i que ningú l'observava.

Però discretament i lenta, sense adornar-se'n, m'encenia amb petits mots combustible les branques humides del cor.

<https://open.spotify.com/track/6J0XJcVTCNpXuyyQPAmqaC?si=4cef70640ae9414f>

Comunió

Emporta't el meu cor, ben a prop o lluny d'aquest temps i lloc. Embolica'l al centre d'una tempesta; que milions de gotes el mullen alhora que un vent el desdibuixe sobre rius, valls, roques i arbredes. Despreocupa't, furta'l sense consideracions morals, no l'amagues, regala'l a tothom.

Espargeix-me sobre el món i en acompanyar-me, no temeré res; no viuré pors, frustracions ni els oblits em foradaran d'absències; els dies i nits seran passeig. Lliga'm el vers, l'aire que l'enlaira als teus llavis i pronuncia la màgia.

Sentir enlloc --des del desordre de la matèria primera i els més obscurs cels-- que des de l'inici d'aquesta consciència seré sempre teu.

Ce nuage

Viatge amb tu sense cap moviment físic. Ací, a la vora d'aquest sol que ens escalfa els somnis de la migdiada. Viatge amb tan sols observar-te, núvol festiu que serva cada batec d'il·lusions perennes contra l'oblit.

No mai s'acaba aquesta carretera de lletres no ensinistrades, lliures elles que sense singlot voleien com ales de papallona.

Iridiscent el joc d'un benestar que voldria per a tothom, també per a tu lector de pantalla fràgil i ulls de mel.

Tasta la llum, encarna-la als teus llavis, comparteix-la en aquest espai expandit que no mai fineix. Viatge d'amor interestel·lar en pronunciar aquest núvol, ona a ona, allunyant-se en un ball més enllà de la cal·ligrafia...

Hi haurà, potser, algú més que en escoltar-lo se n'adonrà?

Aquest núvol no meu, núvol que del cor estant insufla, testimonia, declara joia.

<https://open.spotify.com/track/1odEvZWqCpTU3jTd2-FNSpD?si=ZOeeDWIsSZWr0VFsiUAcNA>

Amor bidireccional

Observe com observes un film francès que ens observa i reté rere una persiana amb leds per recrear aquest amor bidireccional.

Uns llavis se separen sota la penombra en blanc i negre del sistema de circuits, mentre a la cambra sura un silenci que ens uneix les mans.

No li treus l'ull a aqueixa papallona que ens envolta amb foc. Cremem tot i el ritme lent del capvespre que s'apaga. No el bes, no el contacte imantat dels ulls. I la pantalla que, pacientment, acompanya aquesta psicodèlia.

Suspesos en l'aire, com pols, m'enraones dubtes de cristall que la gravetat tard o d'hora atraparà:

- Creus tu que les paraules nodreixen? I continues: les paraules conformen allò que som? Paga aquesta solitud d'escriure quan s'han evaporat els lectors?

Avança el film francès mentre anote la calidesa del llavis en parlar. Repense aquella decisió que, temps arrere, prenguí. No em penedisc. T'escric en aquest reialme que segresta i encisa. Sota l'aigua esllavissada en les imatges del film francès respire els batecs des de l'inici dels temps.

<https://open.spotify.com/track/5aukPqtcTB8OFIZzxPcukH?si=YiMOr-G-R7W9i3zNs4RV-g>

Sota un cel ras

Envellir a Aín, sota un cel ras.

Sense preses, observant les teulades desprovistes de pluja tot i haver arreplegat els freds darrers. Els fumerals quiets en aquest capvespre, incipients geranis als balcons. Canten els gafarrons, saltironegen per les teules de molsa fosques.

Una mica més amunt planegen els avions. Ningú em porta bones noves teues, però les somie. Ahir, assegut als bancs ombrívols de la plaça, feia fred al capvespre; avui cerquem el sol que ens crema. Estar ben lluny teu i, alhora, per aquest tobogan de paraules propera. Això m'importa, aquesta íntima presència al cor. Creixen els espàrrecs per més que els cullen ara sí, demà també. No manar del temps que s'esllavissa dels llavis però nodreix.

Envellir a Aín, però a més, sobre el blau record d'aquell bes jovenívol.

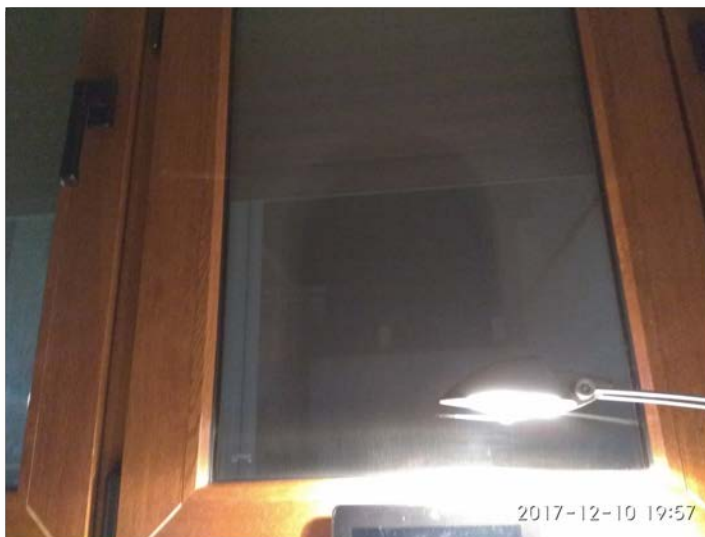

Contrallum

Tan sols he d'aguaitar cada dia per la finestra i mirar enfront.

El veig callat, amb la llum del flexo encesa, tant se val que el cel siga de plom o meló d'Alger.

Delicat amb les mans, els llapis dibuixen secretes lletres, segon rere segon. No perd mai la paciència, ni tampoc el to muscular sobre el paper, expansió de la ment.

El seu cervell parla en veu alta i, amb la mà projectada a l'infinit del llapis, dirigeix petites simfonies. Assegut o amb passes harmòniques, també desencaixades, les paraules li ploren i riuen les circumvolucions del seu univers. No hi ha res en va en la creació.

Simplement, des d'aquesta butaca d'esperança el veig un dia rere un altre, somiant, escrivint. Totes aquestes hores, la solitud en què composita, potser espere un tímids aplaudiments, uns somriures robats al temps. Matins, migdies, capvespres, nits.

Poeta, silenci i aquesta lleu fotografia obscura i clara d'un present, carícia de passats i futur.

Ocult Bach

Una llum oculta camina per la meua oïda sense cap comparació amb andròmina alguna artificial. Galopen les estacions mentre el temps es deté impossible en graduar aquesta polifònica bellesa.

La pau ha de semblar-se a aquest estat en què vibra el silenci trencat per tan màgica disciplina de la veu.

Digitar els sons dels instruments, respirar-los profundament, fregar-los en una aurora d'intimitat quan el geni desperta aquest múscul vermell que batega i realitza comunió amb la vida d'aquest món.

Comprendre Bach és admirar respectuosament tota Vida.

<https://youtu.be/CwGWocp80-o>

Eterna tranquil·litat.

<https://www.hoyolab.com/article/984746>

El reialme de l'eternitat tranquil·la, els ulls teus.

Quins dels colors són música per a mi?

Viatge assegut des del sofà d'una memòria que enlluerna aquests passos. Ombra teua en la ment aquest record que m'assossega i promet pau per als dies propers.

Quan l'esquelet d'artrosi ens solde als objectes i perdem la voluntat mòbil, menjarem més el pa fet a casa, els aliments naturals que sempre férem, la neteja, aquest caos en l'ordre petit meu?

Repense a sovint i allunyat de barats romanticismes, com esdevindrà el tacte de les mirades... No fou mai nostre, ni l'adobàrem, aqueix caràcter destructiu de l'amor romàntic que tant parlen. Fou el nostre desig vital, pedra foguera, incisió en la pell dels dies, marca sòlida que enramellava les absències per carícies, pedres disposades verticals en camins per orientar-nos.

Aleshores no parlarem ja; tindran, potser, aquest pergami de veus piròfit quan sempre et veia onejant als penya-segats dels vents.

Poques coses més m'importen que aquelles gestades per tu: la innocència d'Abril als meus braços i aquesta dona dels núvols on veure'm: el meu únic reconeixement.

<https://youtu.be/e4bptIoZFDE>

Pollet

Agafe un cordell de sabata fi, elegant i el lligue al dit per no deixar d'escriure; i contra tot tempestuós oratge el dit pensa en veu baixa per a mi: - podries escriure un text en què no creus?

L'escolte i alhora conteste: - I tant que sí. Ho he fet, ho faig i ho faré. Saps dit, no sempre escrivim d'allò real i que vivim; també ho fem i volem sobre milotxes en l'imaginari. Recorde haver-li demanat a una estàtua de bronze bocins boirosos d'amor. També haver escrit d'una dona --titllada de boja-- que deixava poemes escrits als parcs nocturns. No li importava que la llegiren o el vent s'endugués els seus batecs més íntims. Creïa en aquesta tasca i destinació. Per què m'oblidà la dona dels núvols en aquell capvespre? A cops de perdre la fe dia i nit, no mai més pogué recobrar-la.

El dit no s'atura, mentre grava els borbotons dels llavis secs: les interrogacions terrestres, la tristesa rere les comes, aqueixa por despullada als punts i final. Deslligat del dit, el cordell balanceja el vent pel qual olore i capte la Vida. Les paraules hi ballen. M'abandonaran?

Com de gran ha de ser qui estime sense cap contrapartida!

Jo tan sols soc un pollet.

Dansen papallones

No puc aconseguir les lletres que voldria per dir-te. Ho intento, aparte branques, cudols i altres expressions per triar-ne... Però no mai les agafe i balla llur significat a tan poca distància que ni els llavis poden pronunciar-lo.

A dalt del fullam del lledoner unes papallones dansen dibuixos de mots, els que voldria; s'han adonat d'aquesta melangia que m'impossibilita.

Marmessores d'aquest desig passejat per avingudes, apaivaguen el panteix i s'aturen sobre l'avantbraç. Mouen les ales de delicada seda mentre els ulls tessel·lats m'ofrenen tots els grans de temps, llavors d'amor, paraules que ara t'atanse.

S'enlairen, tot just, si lliges.

Finestra

Esborrar l'aigua,
no vull esborrar-
la de la mirada
que em nodreix
i proporcionà
frescor i vida
acompanyada.

Plou a la cara, els
ulls naden per
creure que no puc ofegar-me; hi trac l'oxigen, el separe i l'inspire. Vaig i veig més enllà de la panòpia hipòcrita i falsa dels polítics que sotarren llibertats, que esborren els drets de la llum. Perduraran, com més perseguides i desagnades les paraules siguen. Tinc un llom que ara s'ensorra, ara s'eleva; car em plou a les mans mentre oculte llavors a terra. Olore el petricor de l'esperança, les flors futures.

No esborrar mai l'aigua perquè una Venus somriu i balla; ens hi va la vida.

Com pots dir no-res?

Sempre cerque excuses, grafies blanques sobre aqueixa negra pantalla dels ulls si em mira.

Podré inventar un poema, practicar la dansa amb l'emoció passatgera i somorta quan és vençuda als meus palmells i el cor gripa?

Sempre dic, hauria tan sols de pensar la veu, colorar cada experiència...

Fora del blau i amb tantes paraules que em penetren puc escoltar el seu silenci, tranquil, cordial, com una brisa en modular un desmai. Van i venen les branques acaronades, tocant el moment, aqueix bocí de temps la pau del qual t'explicita Realitat.

Ets present per calmar malvolences. El viatge que acompanya i desperta aqueixa rosa d'uns llavis que t'anomenen.

Perenne Saba

No mai s'apaga el foc del bosc on visc.
Ni els vents, ni la neu el soterrèn; no poden amb ell com tampoc no ho fa la pluja, ni la terra, ans el nodreixen.

Un aleteig de papallones enllumena de vida dies i nits, tots els espais de distàncies inacabades quan no t'escriu, però et pense.

Penell de l'aire m'inspires.

T'inspire a cada mot farcit de temps i sang, a cada freu somiat, t'inspire en la provatura, al tempteig d'un vers, en les corbes de les lletres, en els llavis que t'intenten meravella i so.

I la meua llengua pronuncia aqueix record de sal, aqueix pessic de gràcia pel qual m'identifica. I et reconeix perenne saba d'aquest arbre que encès d'amor en la consciència no mai serà fosc, ni cendra.

https://open.spotify.com/track/7wRijQK8vRmGLK0RYW7Vr1?si=HC5rLLELR1-vX_7T4jQPBg

Derogant l'esdevenidor

I treuran orxata de les pedres.

I les sargantanes ballaran un fox-trot sota la pluja.

I el punt G. Pons vessarà tan sols veritats per la boca.

I dues papallones esquarteraran amb l'espirtrompa un bou de carrer.

I el creixement econòmic serà el nou mannà social.

I els ametllers despertaran amb monedes a les branques.

I acceptaran prohibir l'amor de les meduses.

I tothom sospitarà per abraçar-nos als arbres.

I folrats de patriotisme els pals de la llum es fondran.

I els discursos polítics penalitzaran els poemes.

I diran alhora negre i blanc i blanc i negre: i tothom somriurà feliç.

I la misèria per vindre ens faran creure que és riquesa.

I ens adobaran els dies amb corregudes i les nits amb pasdobles intransigents.

I allò dit filo-criminal d'antuvi transmutarà filo-humanista per la boca dels qui parlen.

I ens diran que les roses són negres i tots assentiran.

I la veritat serà una, espúria i sincronitzada.

I la buidor i negació d'abans esdevindrà més buidor i colèric control.

I engabiaran les paraules titànics cenobites.

Però sempre hi haurà un horitzó i l'aigua trobarà
clavills/;

i sempre floriran clavells de veu per enlairar l'es-
perança.

Comunió 2

Et narrava la meravellosa història que em succeí dels llavis desconeguts d'una dona que em captivaren.

T'ho contava i sentia la meua ment lliure, gasosa, ballava feliç.

Érem asseguts sobre l'herba, contra aquell ribàs i un horitzó blau, d'ametllers florits. Subtil, la teua cama fregava la meua. Però al meu cor tu eres el vertader paisatge. La comunió i el desig havien esdevingut el mateix.

Plovien colors en les mirades: oh efimer somni, autèntica felicitat!

Compra setmanal

Visite la mare per dur-li la compra setmanal.

Els seus quasi noranta anys i la seua activitat culinària em fan entrega d'unes mandonguilles fetes amb meitat carn de porc, meitat carn de vedella, ceba picada, pa dur mullat amb beguda de soja amb un ou cru, una "rodaeta" de pebre negre, cúrcuma, una mica de julivert i uns pin-yons.

Adore la seua veu, la passió amb què m'ho conta, després de tants menjars i coques cuinades per a mi i el germans.

Camina com una nineta de Famosa i recorde que anys arrere les imitàvem i somríem.

Però no ha perdut aqueix alè d'humor, el fil de vida que la lliga a la mà que escriu aquest ball de lletres que, per ella, bullen dintre meu.

Mare dels meus dies, mare de la vida, sempre, al sol, la pluja i el vent.

Creació

Vaig anotar un poema
Restà espurnejant durant vuit dies en una tímida pantalla.
Passava per davant seu i feia com que no el mirava.
Jo era seu, li pertanyia des de l'ombra més profunda del silenci.
Pentinava la distància amb diverses melodies.
A la fi, vaig afegir tres mots més i un punt.
I s'enlairà una bella litografia.

Passat

En parets de pedra
grave tot l'amor.
Al capvespre
les campanes l'entonen.

Rescat 3

L'ànima.
La meua ànima.
On és? L'heu vista enlloc?

Recorde, sí; ahir s'adormí
sobre les corbes sinuoses d'unes paraules.

Rere l'oasi de la nuca teua vaig beure.
Per tu, fou retrobada.

Com és de bella la teua ànima!

Fotografies

Totes les fotografies d'aquest llibre són propietat de l'autor del poemari, a excepció de la portada, l'autor de la mateixa és el fotògraf [Alexander Ant](#) i la de la pàgina [47](#) amb autor [Sadim Vadovski](#).

Pel que fa a les músiques , simplement estan enllaçades i són propietat dels respectius autors.

Aquest llibre s'acabà d'empaquetar el 30 de desembre de 2023, dia de naixement de l'autor amb moltes tardors ja viscudes i en aqueixa plena i acostumada solitud, tot reconeixent l'engany del món i envolant-se com milotxa als vents d'una llengua que, dia rere dia, grava i estima.

Índex

Lat: 39° 54' 01:98" N, Long: 0° 20' 32,86" W	pàg. 4
Nocturn	pàg. 5
Àlgebra de l'obscuritat	pàg. 6
A prop teu	pàg. 7
Les meues banderes	pàg. 8
It's up to you	pàg. 9
Serralada d'Espadà	pàg. 10
Tu als meus somnis	pàg. 11
Com una música	pàg. 12
Tornar a tu	pàg. 13
Estat de la nació	pàg. 14
Capvespre	pàg. 15
Amb mi	pàg. 16
Bootloop.....	pàg. 17
Anònima	pàg. 18
Suborn	pàg. 19
Visió	pàg. 20
Lluny dels núvols	pàg. 21
Estime	pàg. 22
Mercat	pàg. 23
Mirades	pàg. 24
Pluja d'hivern	pàg. 25
Territori	pàg. 26
Catàleg de capvespres	pàg. 27
Quan cada dia llostreges	pàg. 28
Regal	pàg. 29
Rescat	pàg. 30
Fums	pàg. 31
Liebesode	pàg. 32
Cosir retalls d'amor	pàg. 33

Fosques aigües i plugim tou	pàg. 34
Rescat 2	pàg. 35
Comunió	pàg. 36
Ce nuage	pàg. 37
Amor bidireccional	pàg. 38
Sota un cel ras	pàg. 39
Contrallum	pàg. 40
Ocult Bach	pàg. 41
Eterna tranquil·litat	pàg. 42
Pollet	pàg. 43
Dansen papallones	pàg. 44
Finestra	pàg. 45
Com pots dir no-res?	pàg. 46
Perenne saba	pàg. 47
Derogant l'esdevenidor	pàg. 48
Comunió 2	pàg. 49
Compra setmanal	pàg. 50
Creació	pàg. 51
Passat	pàg. 52
Rescat 3	pàg. 53
Fotografies	pàg. 54
Índex	pàg. 55